

Πολλή βουά, λίγο νερό (ἐπὶ μεγάλου θορύβου ἄνευ ση-
μαντικοῦ ἀποτελέσματος, ἐκ μεταφ. ἐλαχίστης βροχῆς κα-
τόπιν ἰσχυρῶν βροντῶν) Κίτ. Συνών. βούησι, βουη-
τός 2 γ, βούισμα 1. β) Ἐπιρρηματ. ταχέως (ἐκ τῆς ἐν-
νοίας τῆς παραγομένης βοῆς ἐκ τοῦ ταχέως κινουμένου
πράγματος) Πελοπν. (Ἄνδρου. Ἄργ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ.
Καλάβρυτ. Λάσι. Ὀλυμπ. Σουδεν. Τριφυλ.): Τὸ νερὸ πάει
βουή (ρᾶει μὲ μεγάλην ὀρμήν) Σουδεν. Τὰ λυκοκάντζαρα
ἐρχόντανε βουή (ἐκ παραδ.) Τριφυλ. Νὰ πᾶς βουή Ἀν-
δρου. Ἡρθε βουή ἢ τῆς βοῆς Βούρβουρ. γ) Ὡς
σχελιαστικὸν ἢ θαυμαστικὸν ἐπιφών. Θήρ. Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λεῦκ.) κ. ἄ.: Βοή, εἶδα μοῦ λέει
νὰ κάμω! Γαλανᾶδ. Ὡ βοή, ἐξέχασα! Ἀπύρανθ. Βουή μ!
Λεῦκ. 3) Ὁ ἐκ τῆς πτήσεως τῶν ἐντόμων βόμβος Πάρ.
κ. ἄ. Συνών. βουητός 2 δ. 4) Ἡ ἐνεκα ἐρεθισμοῦ τοῦ
ἀκουστικοῦ νεύρου ὑποκειμενικὴ ἀντίληψις βόμβου εἰς τὰ
ᾧτα σύνηθ.: Αἰσθάνομαι βουή 'ς τ' ἀφτιά μου σύνηθ.
Τ' ἀφτιά μου ἔχουν πολ-λὴν βοήν Κύπρ. Βοή 'ς τ' ἀφτί σου!
(ἀρά) Βιθυν. Συνών. βουητός 2 ε, βουῖσμος 3.

β) Μεταφ. 1) Κακὸν ἄγγελμα Λήμν. κ. ἄ.—Πο-
λυλ. Διηγ. 71: Π' νὰ πᾶς 'ς τοῦ στρατοῦ κί νὰ μὴ γυρῶ'ς,
μόν' νὰ μὴ φέρ'να δ' βουγὴ σ'! Λήμν. Ἀπλώθηκε ἡ φο-
βερὴ βοή ἐπάνω κάτω εἰς ὅλες τοὺς γειτονίγες ἸΠολυλ. ἐνθ'
ἀν. β) Κακὴ φήμη Ἡπ. Κυδων. Πελοπν. κ. ἄ.—Λεξ.
Μ'Εγκυκλ. Πρω.Δημητρ.: Ἡ βγι ἢ βουγὴ τ'ς (ἡ βγι=διε-
δόθη) Κυδων. Ἄλλοι 'ς τὴ γυναικα ποῦ τῆς βγι βουή
Λεξ. Δημητρ. γ) Ἀτύχημα, συμφορὰ Ἡπ. Κύθν. Λέσβ.
Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Δαμαρ. Τρίποδ.) Νίσυρ. Πελοπν.
(Ἄνδρου. Παππούλ. Τριφυλ.) Σίφν. Σκυρ. Στερελλ.
(Ἀράχ.) κ. ἄ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Πρω.Δημητρ.: Ὡ, βοή
ποῦ μοῦ 'ρθε! Ἀπύρανθ. Κάλλια νὰ σοῦ 'ρθε βοή παρὰ
νὰ σε τσακώσω Τρίποδ. Μαύρη βοή νὰ σοῦ 'ρθε! (ἀρά)
Νίσυρ. Βουγὴ νὰ σε βρε! Λέσβ. || Φρ. Θὰ τοῦ κάμω τὴ
βουή του (θὰ τὸν τιμωρήσω σκληρῶς) Παππούλ. || Ἄσμ.

Παράτα με, Ἀλεξαντρή, κ' ἐγὼ 'χω τὴ βοή μου,
ν' ἀκούω λόγια ἄκαρπα δὲν τό 'χει ἡ λοί μου

Μύκ.

Βοή νὰ σοῦ 'ρθε, κυνηγέ, μὲ τὰ λαγωνικά σου!
Σκυρ. 2) Καλὴ φήμη Κάρπ.—Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.:
Παροιμ. Βοή τοῦ βγι τοῦ θεριστῆ κ' ἄς πέση κ' ἄς κοι-
μᾶται (ὅταν τις ἀποκτήσῃ φήμην, δύναται καὶ ν' ἀμελῇ
τὰ καθήκοντά του) Λεξ. Δημητρ.

βούησι ἢ, Κάλυμν. Χίος.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βόησις. Ἡ τροπὴ τοῦ ο εἰς
ου κατὰ τὸ βουή, βουῖζω κττ.

1) Βουή Α 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἡ βούησι τῆς θάλασ-
σας Κάλυμν. 2) Διαθρύλσις Χίος: Παροιμ. Ὁ κόσμος
τό 'χει βούησι κ' ἢ γραῖα κρυφὸ καμάρι (ἐπὶ πράξεως ἐπι-
μέπτου γνωστῆς εἰς πάντας, νομιζομένης ὁμως ὡς ἀπορ-
ρήτου ὑπὸ τοῦ ἐνδιαφερομένου).

***βουητερά** ἐπίρρ. βοηχτερά ΝΣαντοριν. Ἀγγελο-
κρούστ. 16.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *βουητερός < βουητός, παρ' ὃ καὶ
βοηχτός.

Γοερῶς: Βοήθεια! στρέφησε ξακολουθῶντας βοηχτερά
ἢ καπετάνισσα.

βουητός ἐπίθ. βοηχτός ΠΠαχριστοδ. Χριστούγενν.
Θράκ. 17 (ἐν Ἀρχ. Θρακ. Θησαυρ. 3) βοητός ὁ, Ἴων.
(Σμύρν.) κ. ἄ. βοετός Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ.
Χαλδ.) βουητός σύνηθ. βοηχτός σύνηθ. βουχτός Λέσβ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

βοητὸ τό, Ἴων. (Σμύρν.) Κρήτ. (καὶ βοηχτός) Χίος κ. ἄ.
βοηχτός κοιν. βουητός Ἄνδρ. βουχτός Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. βοηχτός=ὁ μεγαλοφώνως ἀδό-
μενος.

1) Ἐντονος, ἰσχυρός, ἐπὶ ἤχου ΠΠαχριστοδ. ἐνθ'
ἀν.: Οἱ γερόσφυλλοι... μέσα 'ς τὴν ἔρημη σιγαλὰ ἀφί-
νουν... ἀλυχτίσματα βοηχτὰ ποῦ ἤχουν 'ς τοὺς πλαγίγες τῶν
βουνῶν. 2) Οὐσ. α) Κραυγὴ Ἡπ. Στερελλ. κ. ἄ.:
Φρ. Βάζω τὰ βοηχτὰ (ἀρχίζω νὰ φωνάζω) Ἡπ. β)
Ἀναστεναγμὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.) γ) Βουή Α 2, ὁ ἰδ.,
σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.):
Ὁ ἄριος βουητός τοῦ ἀνέμου=τῆς θάλασσας κττ. σύνηθ.
Ἐξῆβεν ἔναν βοετός Τραπ. || Ἄσμ.

Τὴ θάλασσαν τὸν βοετὸν ἀκούω καὶ τρομάζω,
τὰ ἔμορφα τὰ κόραδα 'λέπω κ' ἀναστενάζω
(κόραδα=κοράσια, 'λέπω=βλέπω) Κερασ.

Ἔστραψεν καὶ ν-ἐβρόντεσεν κ' ὁ κόσμος ἐχαλάει
κ' ἄσ' οὐκ ἀγνὸν τὸν βοετὸν ὅλεν ἢ γῆ ἐλλάει

(ἀγνόν=περίεργον, ἐλλάει=ἡλλάγη) Τραπ. δ) Βουή Α
3, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Βουρβουρ.): Τὸ βοηχτὸ τῶν μελισσῶν
ε) Βουή Α 4, ὁ ἰδ., πολλαχ. ζ) Θόρυβος Ἰκαρ.:
Τὸ νερὸ πέφτει 'ς τὸν ἐγκρεμὸ κ' ἀφίνει ἕνα μεγάλο βου-
χτάτο.

βουθηλεία ἢ, Καλαβρ. (Καρδ.) βουθονλεία Κα-
λαβρ. (Χωρίο Βουν.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) βουτονλεία Κα-
λαβρ. (Μπόβ.) μπουθονλεία Καλαβρ. (Κοντοφ. Μπόβ.)
Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. βουθηλεία, ὁ ἐκ τῆς ἐκφράσεως
βοῦς θήλεια.

Θήλεια βοῦς, ἀγελὰς ἐνθ' ἀν.: Γνωμ. Βόδια γὰ ἐρ-
γασία καὶ βουθονλείες γὰ σποριά (διὰ τὸν ἄροτον χρει-
άζονται βόες ὡς ἰσχυρότεροι, ἐνθ' διὰ τὴν σπορὰν ἀρ-
κοῦν καὶ ἀγελάδες) Ἀρκαδ. Τί θέλει μουσκάρι καλό, νὰ
μὴ ἀρμέγῃ τὴν μπουθονλεία (ὅποιος θέλει κτλ.) Μπόβ.

βούι ἐπιφών. Πόντ. (Κερασ.)

Λέξις πεποιημένη.

Ἐκφράζει σχελιασμόν: Βούι βούι, ντὸ πόνος ἔν' ἀφοῦτο!
(τὶ πόνος εἶναι αὐτός). Βούι, ἐπάνεσα! || Φρ. Ἐπῆρεν ἀτον
τὸ βούι βούι (τὸν κατέλαβεν ἀμηχανία). Συνών. ἀλλοί-
μονο, βάι.

βουῖζω, βοῶ λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Εὐβ. (Κά-
ρυστ.) Κρήτ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ.)
βογάω Κεφαλλ. βουῶ Ἡπ. (Ζαγόρ. Χουλιαρ. κ. ἄ.)
σβουῶ Κύθν. βοῖζω πολλαχ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ.
(Ζησιν. Ὀφ. Σούρμ.) βοῖζον Τσακων. βοῖζω Πόντ.
(Σαράχ.) βοῖζω κοιν. καὶ Πόντ. (Σταυρ.) βοῖζον βόρ.
ιδιῶμ. βουγίζω Πελοπν. (Λεντεκ.) κ. ἄ. βουγίζον Κυ-
δων. Λέσβ. βουῖζω Ἴων. (Σμύρν.) βουῖντζω Κάρπ.
βουῖν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) βουῖζον Στερελλ. (Παρνασσ.)
Μέσ. βουῖζομαι Ἰκαρ. Ἀόρ. ἐβόξα Πόντ. (Ὀφ. Σούρμ.
κ. ἄ.) ἐβόξα Πόντ. (Ὀφ.) ἐβόαξα Πόντ. (Χαλδ.) Ἀπαρ.
βόξαινα Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. βοῶ. Διὰ τὸν μεταπλασμόν ἰδ. ΓΧατζιδ.
MNE 1,275.

Α) Ἐνεργ. 1) Φωνάζω, κραυγάζω λόγ. σύνηθ. καὶ
δημῶδ. (Ζησιν. Κερασ. Ὀφ. Σαράχ. Σούρμ. Τραπ.)—ΑΚαρ-
καβ. Ἀρχαιολ. 181: Τοὺς βόησε νὰ κατεβοῦν ἀπὸ τ' ἄλογα
ΑΚαρκαβ. ἐνθ' ἀν. Βόα, ἂν ἔρται σε νόστιμον (φώναζε, ἂν
σ' ἀρέσῃ) Κερασ. Ὁδᾶντο βοῖζες; (ὁδᾶντο=διατί) Ζησιν.
Ἄν εἶχα βόξαινα, εἶπεν ἰδᾶναι με (ἂν εἶχα φωνάξει, θὰ
μὲ ἔβλεπε) Ὀφ. Τὸ κορίτ' τὸ ἔτουνε ἀπᾶν' 'ς σὸ δεινρὸ
ἐβόξαινε καὶ ἔλεγε τὴ γρά (ἐκ παραμυθ.) Σούρμ. || Φρ. Φωνή

ΤΟΜ. Δ'—8

βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ (ἢ φρ. ἐκ τοῦ Εὐαγγελ. Ματθ. 3, 3 καὶ Λουκ. 3, 4 ἐπὶ τοῦ λαλοῦντος χωρὶς νὰ εἰσακούεται). Ἐν τῇ παλάμῃ καὶ οὕτω βοήσωμεν (τῆς φρ. τὸ δεύτερον μέρος ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης, λέγεται δὲ αὕτη πρὸς δῆλωσιν ἀξιώσεως ἀμέσου πληρωμῆς) λόγ. σύννηθ.

2) Παράγω βοήν, ἤχον, βροντῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.): Βοῦίζει ὁ ἀέρας-ἡ θάλασσα-ὁ μύλος-τὸ δάσος-τὸ ποτάμι κττ. Βοῦζον τὰ ἔλατα Παρνασσ. Ὅντα βουάη ἡ φουτῆ, κάποιους μᾶς κρέν' (πρόληψις) Ἡπ. (Ζαγόρ.) || Φρ. Βοῶ ὁ κόσμος (ἐπὶ γενικῆς κατακραυγῆς) Κρήτ. Βοῦίζει τὸ χωρὶς (φέρεται εἰς τὰ στόματα ὄλων τῶν χωρικῶν διάδοσις, φήμη συνήθως κακῇ) κοιν. Βοῦνίτζι μαντζί μου (μὲ καταλαλεῖ, μὲ κακολογεῖ) Κάρπ. Τὸ βοῦίξε 'ς τὸν κόσμο (τὸ ἀπεκάλυψε, τὸ διέδωσε παντοῦ) πολλαχ. Βοῦίξ' ἔνα τούμπανον (ἐπὶ φήμης ἀδεσπότου) Λέσβ. Ἐβούισεν ἡ σουτσά σῦκα (ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς βοῆς ἡ ἐννοία τῆς πληθύος) Μεγίστ. Ἐβούίξε ἡ κάψα (ὑπερενετάθη, ἡ ἐννοία τῆς ὑπερβολῆς ὡς καὶ ἐν τῇ προηγούμενῃ φράσει) Πελοπν. (Αἰγ.) || Ἄσμ.

Ἐχω καρδὰ ποῦ 'ναι βοννό, βοῶ σὰ δὴ καδάνα, σὰ 'νεστενάζω καὶ σὰ δῶ, ὦφον, γλυκειά μου μάννα! Κρήτ.

Ἀκῶ ταβούλια νὰ βαροῦν, καϊάμμα νὰ βουίζουν (ἀκούω τύμπανα κτλ.) Πελοπν. (Σουδεν.)

Δέντρα, ντό πρασινίζετε; ποτάμῃ, ντό βοῶτε; Κοτύωρ. Συνών. ἀναρροχάζω 3, ἀνασοβῶ B1, βάζω (I) 4 γ, βαζωκοπῶ 2, βαζωμαχῶ 2. β) Κροτῶ κοιν.: Βοῦίξε τὸ κανόνι-τὸ τουφέκι κττ. 3) Ἀντηχῶ κοιν. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Βοῦίξ' ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τῆς φωνῆ τοῦ παπᾶ-τοῦ πάλτη κοιν. Ἐβόεσαν τ' ὄρμια (αἱ χαράδραι). Σταυρ. Ὁ πάρδον ἄγρᾱ ἄγρᾱ ἐμᾶῖξεν καὶ τὸ σπῆλαιον ἀπομέσα ἀντήχησε) Χαλδ. Βοῶ τ' ὄρμιν (τὸ δάσος) Κερασ. || Ἄσμ.

Μοιρολογῇ ἡ μάννα του, βουίξ'νε τὰ ραῖα Σταυρ. Συνών. ἀντιβογγῶ, ἀντιβοῖζω, ἀντιβροντῶ, ἀντιδονῶ 1, ἀντιλαλῶ 1, ἀχῶ (I). 4) Βομβῶ, ἐπὶ ἐντόμων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βοῦίζουν τὰ μελίσσα κοιν. Ἐβόεσεν ὁ πούμπουρον (ὁ σφήξ) Τραπ. Συνών. ἀνασοβῶ B1, βάζω (I) 4 δ. 5) Βομβῶ, ἐπὶ τῶν ὧτων καὶ τοῦ ἐγκεφάλου ἐξ ὑποκειμενικῆς ἀντιλήψεως κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Βοῦίζουν τ' ἀφτᾶ μου. Βοῦίξει τὸ κεφάλι μου κοιν. Ἐβούίξεν τ' ὠτί μ' Σταυρ. Ἀ ἀβοτάνα μι ἔρ' βοῖζα, κάποιε μ' ἔρ' θυνιχούμενε (τὸ ἀφτί μου βοῖζει, κάποιος μὲ θυμᾶται) Τσακων.

Β) Μέσ. καὶ παθ. 1) Μυκῶμαι Ἰκαρ.: Ἐνα βούδιν ἡβουίστην. 2) Προσβάλλομαι ὑπὸ ἀσθενείας Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡ λιχῶνα βούισκι (ἐπαθεν ἐκ τῆς βοῆς τοῦ κόσμου. βούισκι = βουίστηκε), Βοῦίζονται τὰ πράματα (τὰ πρόβατα).

Μετοχ. βουϊσμένος, ἐκεῖνος ποῦ εἶθε ν' ἀκουσθῇ ἡ βοή του (πβ. βουή B1), ἄθλιος, ἐλεεινὸς Πελοπν. (Τριφυλ.): Τί ζημὰ ἔκαμες, ρε βουϊσμένε!

βουίλα ἡ, Πελοπν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίλα. Ἐντονος βοή. Συνών. βουϊσμάρα.

βουίξιμο τό, ἐνιαχ. βούξ'μο Στερελλ. (Παρνασσ.) βούξ'μον Στερελλ. (Αἰτωλ.) βόξιμο Πόντ. (Ὁφ.) Ἐκ τοῦ ρ. βουίζω, οὐ ἀόρ. ἐβόξα.

1) Κραυγὴ ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὰ κλαψίματα τῶαί τὰ βοξίματα ἐπῆραν ἀτονα τῶαί ἐπῆγαν Ὁφ. 2) Βοή Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.)

βούισμα τό, βόεμαν Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) βούημα Ἰων. (Κρήν.) βούγεμα ΑΚαρκαβ. Λόγ. πλώρης 185. βόισμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. βούισμα σύννηθ. βούσμα Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουίζω, ὃ ἐκ τοῦ βοῶ, ὅθεν τὸ βόεμαν καὶ βούημα.

1) Βουή A2, ὃ ἰδ., σύννηθ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.): Τὸ βούισμα τῆς θάλασσας. Μεγάλο βούισμα κάνει τὸ ρέμα σύννηθ. || Ποίημ.

Μὰ μέρα μόνος βρέθηκα ἔξω ἀπὸ τὸ βούισμα τοῦ κόσμου ΚΠαλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 46. β) Ὁ ἐκ τινος γεγονότος προκαλούμενος ψίθυρος τῶν ἀνθρώπων, θόρυβος Ἰων. (Κρήν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἡπαντρεύτην ὁ δεῖνα κ' ἡγήνηνε ἔνα βούημα 'ς τὴ χώρα Κρήν. 2) Βόμβος, ἐπὶ τῶν ὧτων πολλαχ.: Τὸ βούισμα τῶν ἀφτῶν.

βουϊσμάρα ἡ, ἀμάρτ. βουσμάρα Στερελλ. (Παρνασσ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. βούισμα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα.

Ἰσχυρά βοή. Συνών. βουίλα.

βουϊσμός ὁ, βουημός Σῦρ. βοῖσμός Κύπρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Ρόδ. κ. ἀ. βουῖσμός Κύθν. Μεγίστ. Σῦρ. κ. ἀ. βουισμός Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.) Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βουίζω. Ὁ τύπ. βοῖσμός καὶ παρὰ Βλάχ. 1) Βοή ἐνθ' ἄν.: Ἀκούω ἔνα βουῖσμό, ἔνα κακὸ Σῦρ. || Ἄσμ.

Σῦρε, μαννούλλα μ', γὰ νὰ ἰδῇς καὶ γύρ'σε πίσω νὰ μοῦ εἰπῇς τί 'ναι ὁ βουισμός ποῦ γίνεται καὶ κουρνιχαχτός δὲ φαίνεται

Παρνασσ. β) Κλαυθμός καὶ ὀδυρμός Κύθν. Κύπρ.: Ἡρχεγε ἡ φωνὴ τοῦ δεῖνα το' ἔγινε βουῖσμός μεγάλος (ἤλθεν ἡ ἀγγελία τοῦ θανάτου κτλ.) Κύθν. || Ἄσμ.

Ἄν βουληθῇς νὰ μ' ἀρνιστῇς, νὰ σ' ἀρνιστῇ ὁ Χριστὸς σου τῶ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ γυαλοῦ νὰ βκαίν-ν' ὁ βοῖσμός σου Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ. 2) Βόμβος, ἐπὶ ἐντόμων κττ. Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ Δουκ. (λ. βοῖζειν). 3) Ἡ ὑποκειμενικὴ ἀντιλήψις βόμβου εἰς τὰ ὦτα Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν.): Πῆρα πέντε κινίνα κ' ἔχ'νι ἔνα βουισμό τ' ἀφτᾶ μ'. Συνών. βουή A4, βουητός 2 ε. 4) Ἀφθονία, πληθὺς (ἐκ τῆς ἐννοίας τῆς βοῆς ἡ ἐννοία τῆς πληθύος) Μεγίστ.: Βουῖσμός τὰ πράμα 'ς τὸ γυαλό.

βουίτσα ἡ, Εὐβ. (Κουρ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουή διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ βοή: Κακὴ βουίτσα νὰ σοῦ 'ρτῇ! (ἀρά).

βουκάμενος ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.) βουκάμενος Πελοπν. (Γέρμ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Τὸ φυτὸν λίνωψις ἡ κυμβαλιοειδὴς (linaria cymbalaria) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (scrofulariaceae) (ΠΓεννάδ. 621) χρήσιμον εἰς ἱαματικὸς σκοποὺς.

βούκανο τό, ἀμάρτ. βούκανου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βυκάνη.

